

Елисавета Багряна

Есенна песен

Дали да сегна да откъсна
последния останал лист
на тази есен късна?
О, дни, изнизани мъниста,
в калта на пътищата разпиляни,
и вие, вечни, живи мои рани...

Не ме научихте на нищо
и нищо може би не струвате,
щом още мога да сънувам
и в сънищата си да вярвам –
и връз измамите изнищени
да мятам златната совалка
с новоизсукана надежда.

Не знам дали от тази прежда
за мачтата платно ще стане
на някогашната ми ладия,
с която (както в старите балади)
да стигна в светлото пристанище
на някаква любов...

Но знам – ще стане златоткан покров,
под който сладко ще сънувам
съня, от който няма будене,
– и в който няма и заблуди.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11723>]